

ประสิทธิผลของกิจกรรมเพลงภาษาอังกฤษต่อการเรียนรู้และความคงทน  
ของคำศัพท์และทักษะการพูด

Effectiveness of English song activities on vocabulary learning  
and speaking ability and retention

มาริสกา กาสูวรรณ<sup>1</sup>

Marisa Kasuwan<sup>1</sup>

มณฑา จาญพจน์<sup>2</sup>

Monta Chatupote<sup>2</sup>

**Abstract**

This research aimed to study the effectiveness of teaching English through song activities on vocabulary and speaking skill acquisition and retention as well as the relationship between behavior in learning English through song activities and learning achievement. The subjects were 38 Prathomsuksa 5 (Grade 5) students in 2012 academic year from Bantonprong School, Trang. The instruments used were a target vocabulary test of 50 words and a speaking test, both of which were used before and immediately after the training and 4 weeks after to measure the retention rate and a learning behavior observation form to use in observing specified individuals.

The results showed that after the training, the students' scores were significantly higher than that before the training ( $p = 0.01$ ). The retention test scores on vocabulary were not significantly different from the post-test scores. However, the retention test scores on speaking were significantly higher than the post-test scores, especially in terms of fluency and ability to make the listener understand. Behavior in learning through song activities positively correlated with learning achievement. It is possible, hence, to conclude that learning English through song activities enable students to develop and retain their vocabulary knowledge and speaking skill.

---

<sup>1</sup> นักศึกษาปริญญาโท (สาขาการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษานานาชาติ) คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่

M.A. student (Teaching English as an International Language) Faculty of Liberal Arts, Prince of Songkla University, Hat Yai Campus

<sup>2</sup> รองศาสตราจารย์ ดร. ภาควิชาภาษาและภาษาศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่ Associate Professor, Ph.D. Department of Languages and Linguistics, Faculty of Liberal Arts, Prince of Songkla University, Hat Yai Campus

## บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาประสิทธิผลของการสอนภาษาอังกฤษด้วยกิจกรรมเพลงในการเรียนรู้คำศัพท์และพัฒนาทักษะการพูด และความคงทนของความสามารถ รวมทั้งความสัมพันธ์ของพฤติกรรมการเรียนโดยใช้เพลงกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กลุ่มตัวอย่างคือนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 38 คน ของโรงเรียนบ้านต้นปรอง อ.วังวิเศษ จ.ตรัง ในปีการศึกษา 2555 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบทดสอบคำศัพท์เป้าหมาย 50 คำ และแบบทดสอบทักษะการพูด ซึ่งใช้ทดสอบก่อนเรียน หลังเรียน และหลังจากการเรียนเสร็จสิ้น 4 สัปดาห์ เพื่อวัดความคงทน เกณฑ์การประเมินและแบบประเมินพฤติกรรมการเรียนซึ่งใช้บันทึกพฤติกรรมการเรียนด้วยเพลงของนักเรียนที่เจาะจงเป็นรายบุคคล

ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีคะแนนการทดสอบหลังเรียนทันทีเพิ่มขึ้นจากคะแนนก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01 สำหรับความคงทนด้านคำศัพท์มีค่าเฉลี่ยไม่แตกต่างจากคะแนนหลังเรียน แต่มีผลคะแนนคงทนในด้านทักษะการพูดเพิ่มขึ้นจากคะแนนหลังเรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งความคล่องแคล่วและความสามารถพูดให้ผู้ฟังเข้าใจได้ พฤติกรรมการเรียนด้วยกิจกรรมเพลงมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จึงอาจสรุปได้ว่า การเรียนโดยใช้กิจกรรมเพลงทำให้นักเรียนสามารถพัฒนาความรู้และความคงทนด้านคำศัพท์และทักษะการพูดได้

**คำสำคัญ:** กิจกรรมเพลง เพลง พฤติกรรมการเรียน ทักษะการพูด คำศัพท์ การเรียนรู้คำศัพท์, ความคงทนผลสัมฤทธิ์

## บทนำ

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่มีบทบาทและเป็นสื่อกลางในการสื่อสารที่ใช้กันมากที่สุดในนานาชาติและเป็นเพียงภาษาเดียวที่ใช้กันทั่วทุกมุมโลก (Crystal, 1997) ภาษาอังกฤษมีบทบาทสำคัญทางการเรียนการสอนของการศึกษาไทยตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กระทรวงศึกษาธิการ (2552) ที่กำหนดให้ภาษาอังกฤษอยู่ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ แต่นักเรียนไทยก็ไม่สามารถที่จะใช้ภาษาอังกฤษในการพูดสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ (Khamkhien, 2011) Byaem (1997 quoted inWiriyachitra, 2001) กล่าวว่า เป้าหมายของการเรียนรู้ภาษาที่สองนั้นผู้เรียนต้องการพูดภาษาอังกฤษให้คล่องแคล่ว แต่นักเรียนไทยส่วนใหญ่คิดว่าภาษาอังกฤษเป็นเรื่องที่ยากเกินความสามารถเพราะความยากของตัวภาษา และขาดโอกาสใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันนักเรียนต้องเผชิญกับความซับซ้อนทางไวยากรณ์ จุดจำคำศัพท์ได้น้อย Nation, (2008, p. 43) ที่กล่าวว่า มีสองเหตุผลหลักที่ทำให้ให้นักเรียนไม่สามารถพูดสื่อสารภาษาอังกฤษตามที่ต้องการได้ คือไม่ทราบคำศัพท์อย่างเพียงพอหรือทราบคำศัพท์แต่ไม่รู้วิธีการนำมาพูดหรือไม่รู้ว่าจะพูดอย่างไร ดังนั้นจะเห็นได้ว่าคำศัพท์เป็นอุปกรณ์สำคัญที่นำไปสู่การพูดเพื่อการสื่อสาร ถึงแม้ว่าโครงสร้างทางไวยากรณ์จะมีความสำคัญ แต่ก็ยังน้อยกว่าคำศัพท์ เพราะถ้าหากปราศจากไวยากรณ์ก็ยังสามารถสื่อสารได้ แต่ถ้าหากปราศจากคำศัพท์จะไม่สามารถสื่อสารใดๆ ได้เลย (Nation, 2008)

วารสารศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

ปีที่ 5 ฉบับที่ 2 เดือนกรกฎาคม-ธันวาคม 2556

Journal of Liberal Arts, Prince of Songkla University Vol.5, No.2 July-December 2013

นอกจากนี้ Krashen&Terrell (1988) กล่าวว่า ตัวแปรด้านอารมณ์มีความสัมพันธ์กับการประสพผลสำเร็จในการเรียนภาษาที่สอง แรงด้านความรู้สึก (the affective filter) เปรียบเสมือนตัวกรองการเรียนรู้ ตัวแปรที่มีผลต่อการเรียนรู้ ได้แก่ แรงจูงใจ ความมั่นใจ และความกังวล ถ้าจิตใจสงบจะมีแรงต้านทานน้อย (filter down) ถ้ามีแรงจูงใจสูง ความมั่นใจสูง ความกังวลต่ำก็จะสามารถเรียนรู้ได้มาก แต่ถ้าหากมีแรงจูงใจต่ำ ความมั่นใจต่ำ ความกังวลสูง และจิตใจไม่สงบ ก็จะมีแรงต้านทานสูง (filter high) การรับรู้ภาษาก็เกิดขึ้นได้ไม่เต็มที่ จะเห็นได้ว่าผู้เรียนภาษาที่สองที่เป็นเด็กประสพผลสำเร็จในการเรียนมากกว่าผู้ใหญ่ เนื่องจากเด็กมีแรงต้านน้อยกว่าผู้ใหญ่

การเรียนรู้ภาษาได้ดีนั้นจะเกิดในช่วงวัยเด็ก ดังนั้นเด็กในระดับชั้นประถมศึกษาจึงเป็นช่วงวัยที่สำคัญอย่างยิ่งที่ควรเอาใจใส่และปลูกฝังการเรียนรู้ด้านภาษา เด็กที่มีอายุต่ำกว่า 12 ปี จะสนใจการเรียนรู้โดยใช้เกมส์ เพลง และกิจกรรมอื่นๆ ที่สร้างความสนุกสนานได้เรียนไปพร้อมกับการเล่น (deAndres, 2002) ทำให้บรรยากาศในชั้นเรียนเป็นไปในเชิงบวกทั้งครูและนักเรียนเข้ากันได้ดีทำให้เกิดความมั่นใจส่งผลกระทบต่อให้นักเรียนให้เกิดการเรียนรู้ได้สูงขึ้น (Moon, 2005) จะเห็นได้ว่า เมื่อนักเรียนมีความสุขกับการเรียนนักเรียนก็จะเรียนรู้ได้มาก ดังนั้นกิจกรรมหนึ่งที่น่าสนใจและควรนำมาใช้ในการสอนเด็กเล็กก็คือ เพลง ซึ่งเพลงสามารถสร้างแรงจูงใจ ส่งเสริมให้เกิดการเรียนรู้และสร้างความจำระยะยาว (Murphy, 1990) รวมทั้งการร้องเพลงเป็นจังหวะจะทำให้เกิดการเรียนรู้ภาษาโดยนักเรียนจะสามารถพูดเป็นประโยคได้แทนที่จะพูดเป็นคำๆ และมีการเว้นจังหวะได้อย่างถูกต้องดูเป็นธรรมชาติ (Weikart, 1998) ทั้งนี้เพลงสามารถส่งเสริมทักษะในหลายด้านทั้งการฟัง พูด อ่าน เขียน จึงสามารถนำมาใช้ในการเรียนการสอนได้ทุกทักษะ โดยเฉพาะอย่างยิ่งทักษะการพูด เพราะเป็นทักษะที่ใช้มากที่สุดในชีวิตประจำวันและเพลงยังก่อให้เกิดประสิทธิภาพทางการสื่อสารมากด้วยเช่นกัน (Kathleen, 1999) เช่นเดียวกับ Bonnel et al. (2001) ซึ่งสถิติให้เห็นว่าเพลงและภาษาถูกประมวลในสมองอย่างเป็นอิสระซึ่งชี้ให้เห็นว่าการเรียนรู้ทั้งเพลงและภาษาจะเกิดขึ้นในเวลาเดียวกันโดยที่ไม่รบกวนความจำแต่อย่างใด การใช้เพลงขณะสอนภาษาจะไม่ทำให้นักเรียนไขว้เขวหรือไปยับยั้งการเรียนรู้รูปแบบภาษาแต่จะช่วยให้ระดับองค์ความรู้ทางภาษาโดยเฉพาะอย่างยิ่ง เพลงสามารถช่วยเรื่องความจำได้เป็นอย่างดี นอกจากนี้งานวิจัยของ Li & Brand (2009) ที่ศึกษาเกี่ยวกับประสิทธิภาพของเพลงต่อการเรียนรู้คำศัพท์ การใช้ภาษา และความหมายของนักเรียนจีนแผ่นดินใหญ่ พบว่าเพลงจะเกิดประสิทธิภาพสูงเมื่อใช้อย่างเต็มที่และต่อเนื่องในการเรียนการสอน รวมทั้งยังทำให้นักเรียนมีทัศนคติเชิงบวกสูง แต่จะมีประสิทธิภาพต่อยลลงเมื่อมีความถี่ในการใช้น้อยหรือใช้ไม่สม่ำเสมอ

Osman และ Wellman (1978 quoted inLake, 2002) เสนอวิธีการใช้เพลงในการสอนภาษาไว้ว่าเพลงที่เลือกนำมาใช้ในการประกอบการเรียนการสอนอาจจะเป็นเพลงที่มีอยู่ทั่วไปหรือบางครั้งครูอาจจะเป็นผู้เขียนเพลงขึ้นมาเอง เพื่อให้ตรงกับวัตถุประสงค์ของการสอนก็ได้ ครูควรแยกคำศัพท์ออกมาใช้สอนและอธิบายความหมายแล้วจึงค่อยร้องไปพร้อมนักเรียน

หลายๆ รอบ ประกอบกับให้นักเรียนทำท่าทางประกอบจังหวะหรือปรบมือตามไปด้วยหรือให้นักเรียนทำท่าทางประกอบเพลงเพื่อสร้างความเข้าใจ Asher (1977) กล่าวว่าการสอนภาษาแบบตอบสนองด้วยท่าทางเป็นเทคนิคที่เหมาะสมกับการเรียนภาษาของเด็กวิธีนี้สามารถทำให้เด็กปลดปล่อยจากความกังวลและความตึงเครียดในการเรียนภาษาได้

ดังนั้นการเรียนด้วยเพลงอาจช่วยแก้ปัญหาการไม่รู้คำศัพท์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ซึ่งเป็นเด็กเล็ก ทำให้มีความสนุกสนานและกล้าใช้ภาษามากขึ้น อันจะเป็นรากฐานในการเรียนภาษาได้ต่อไป งานวิจัยครั้งนี้จึงมุ่งศึกษาความเหมาะสมและประสิทธิภาพของเพลงในการสอนศัพท์และทักษะการพูดของนักเรียนให้เกิดการเรียนรู้และจดจำ

### วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้คำศัพท์และทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนเรียนและหลังเรียนโดยการใช้กิจกรรมเพลง
2. เพื่อศึกษาความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์และทักษะการพูดโดยการใช้กิจกรรมเพลง
3. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการเรียนโดยการใช้กิจกรรมเพลงกับผลสัมฤทธิ์ของนักเรียน

### สมมุติฐานการวิจัย

1. การเรียนรู้คำศัพท์และทักษะการพูดด้วยกิจกรรมเพลง ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีขึ้น
2. การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมเพลง ทำให้นักเรียนมีความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์และมีความสามารถด้านการพูดได้ดี
3. พฤติกรรมการเรียนโดยใช้กิจกรรมเพลงสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

### นิยามศัพท์เฉพาะ

กิจกรรมเพลง หมายถึง กิจกรรมที่ใช้เพลงเป็นหลักในการเรียนการสอน ซึ่งกิจกรรมเพลงแบ่งเป็นสามขั้นตอน ขั้นที่หนึ่ง คือ ขั้นก่อนการสอนเพลง จะสอนศัพท์ใหม่ และฝึกการออกเสียงให้นักเรียนได้รู้จักและคุ้นเคยก่อน ขั้นที่สอง คือ ขั้นระหว่างฟังเพลง โดยให้นักเรียนฟังเพลงก่อนแล้วร้องตาม และอาจให้ทำท่าประกอบตามไปด้วย ขั้นที่สาม คือ ขั้นหลังการฟังเพลง โดยให้นักเรียนจับคู่แล้วสนทนาถามตอบหรือทำกิจกรรมสื่อสารอื่นๆ ที่มีเนื้อหาและภาษาเกี่ยวข้องกับเพลง

เพลง หมายถึง เพลงที่ใช้ประกอบกิจกรรมของการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษโดยเป็นเพลงที่มีเนื้อหาสอดคล้องกับเนื้อหาและวัตถุประสงค์ของแผนการเรียนรู้แต่ละแผนเป็นเพลงสั้นๆ จำง่าย ทำนองสนุกสนานน่าฟัง และสอดแทรกคำศัพท์ รวมทั้งประโยคที่ใช้สนทนาจัดทำได้ในสื่ออินเทอร์เน็ต

พฤติกรรมการเรียน หมายถึง พฤติกรรม การกระทำหรือการแสดงออกของนักเรียน ในชั้นเรียนขณะที่เรียนและร่วมทำกิจกรรมเพลงได้แก่ การพูดทบทวนประโยคก่อนร้องเพลง การร้องเพลง การแสดงท่าทางประกอบ และการจับคู่สนทนา

ทักษะการพูด หมายถึง การที่นักเรียนสามารถสร้างประโยคเพื่อพูดสนทนาโต้ตอบ ในสถานการณ์ต่างๆ ที่กำหนดให้ได้อย่างถูกต้อง ซึ่งเป็นการสนทนาเบื้องต้นและเป็นเรื่องใกล้ตัวของนักเรียน วัดได้จากการสัมภาษณ์นักเรียน

คำศัพท์ หมายถึง คำศัพท์ที่นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำเป็นต้องทราบ ตามสาระการเรียนรู้แกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ของกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ซึ่งเป็นคำศัพท์ครอบคลุม 3 หน่วยการเรียนรู้ ซึ่งคำศัพท์อยู่ในหมวดการทักทาย ครอบครัว วัน เดือน ปี กีฬา อาชีพ อวัยวะ ประเทศ ลักษณะ สี สภาพอากาศ และฤดูกาล

การเรียนรู้คำศัพท์ หมายถึง ความสามารถในการจดจำคำศัพท์ สะกดคำและบอกความหมายของคำศัพท์จากรูปภาพได้อย่างถูกต้อง โดยคำศัพท์ที่ใช้ในการเรียนการสอนนี้เป็นคำศัพท์ที่พบเห็นได้บ่อยและใช้ในชีวิตประจำวันได้ ซึ่งวัดจากแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

ความคงทน หมายถึง ความสามารถในการรู้จำคำศัพท์ของนักเรียน หลังเสร็จสิ้นการเรียนการสอนเป็นเวลา 4 สัปดาห์

ผลสัมฤทธิ์ หมายถึง ผลคะแนนสอบคำศัพท์และทักษะการพูดของนักเรียนหลังเรียนด้วยกิจกรรมเพลง

## ขอบเขตการวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยในชั้นเรียน (classroom-based research) มีกลุ่มตัวอย่างกลุ่มเดียวทดสอบก่อนและหลังการทดลอง (one group pretest posttest design) กลุ่มทดลองที่ใช้ในการศึกษาคั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 38 คน ของโรงเรียนบ้านต้นปรอง อ.วังวิเศษ จ.ตรัง สังกัดเขตพื้นที่การศึกษาตรัง เขต 2 ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษหลัก อ 15101 ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2555 ซึ่งได้มาจากการสุ่มตัวอย่างตามความสะดวก (convenient sampling) ซึ่งครูผู้สอนประจำวิชาภาษาอังกฤษที่โรงเรียนเป็นผู้เลือกกลุ่มให้เพื่อให้เหมาะสมแก่การจัดตารางเรียนของโรงเรียน

## เครื่องมือในการวิจัย

### 1. เครื่องมือในการทดลอง

เพลงที่ใช้สอนประกอบกิจกรรมการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ เป็นเพลงที่มีเนื้อหาสอดคล้องกับเนื้อหาและวัตถุประสงค์แผนการเรียนรู้แต่ละแผนซึ่งผู้วิจัยหาจากสื่ออินเทอร์เน็ต เป็นเพลงสั้นๆ จำง่าย ทำนองสนุกสนาน มีคำศัพท์พื้นฐานที่นักเรียนจำเป็นต้องทราบคำศัพท์อยู่ในหมวดการทักทาย ครอบครัว วัน เดือน ปี กีฬา อาชีพ อวัยวะ ประเทศ ลักษณะ สี

สภาพอากาศและฤดูกาล ความยาวเพลงไม่เกิน 5 นาที รวมทั้งมีประโยคที่ใช้สนทนาเบื้องต้น ซึ่งไวยากรณ์ทางภาษาไม่มีความซับซ้อน

แผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษหลัก อ 15101 ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้วิธีการสอนด้วยกิจกรรมเพลงจำนวน 28 แผน สอนสัปดาห์ละ 2 แผน แผนละ 60 นาที ในการจัดทำแผนการสอน ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารประกอบสถานศึกษาเพื่อให้แผนการสอนที่จัดทำตรงกับมาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัด ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551

การออกแบบแผนการสอนในการวิจัยครั้งนี้มุ่งให้นักเรียนได้เรียนรู้ตั้งแต่คำศัพท์ และการสร้างประโยคตามโครงสร้างของไวยากรณ์ทางภาษาอังกฤษตามแบบเรียนโดยใช้เพลง เป็นกิจกรรมหลักในการจัดการเรียนการสอน 19 คาบ แผนการสอนที่ใช้เพลงแต่ละแผน ประกอบด้วยขั้นตอนการสอน 4 ขั้นตอน คือ 1) ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน (warm up) 2) ขั้นเสนอเนื้อหา (presentation) 3) ขั้นการฝึก (practice) 4) ขั้นการนำไปใช้ (production) กิจกรรมเพลงที่ใช้สอนประกอบด้วย 3 ชั้น ชั้นที่ 1 ขั้นก่อนการฟังเพลง เป็นขั้นเตรียมความพร้อมสอนคำศัพท์ โครงสร้างทางภาษา การออกเสียง ชั้นที่ 2 ขั้นการฟังเพลง เปิดเพลงให้ผู้เรียนฟัง 2 รอบ แล้วให้ผู้เรียนฝึกร้องเพลงตาม และทำท่าทางประกอบเพลงหรือปรบมือให้เข้าจังหวะ หลังจากนั้นตรวจสอบความเข้าใจของผู้เรียน โดยการถามความหมายของคำศัพท์จากเพลง หรือ ประโยคคำถามแล้วให้ผู้เรียนตอบ ชั้นที่ 3 ชั้นหลังการฟังเพลง เป็นขั้นที่ให้ผู้เรียนได้มีโอกาสใช้ภาษาและฝึกการพูด โดยให้จับคู่พูดกันโดยกำหนดสถานการณ์ หรือผู้สอนจะเป็นผู้ถามคำถามแล้วให้ผู้เรียนตอบ

จากนั้นนำแผนการจัดการการเรียนรู้ให้ครูในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ของโรงเรียนบ้านต้นปรอง ตรวจสอบความเหมาะสมของเนื้อหา แล้วนำไปทดลองใช้กับกลุ่มที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างแล้วนำมาแก้ไข

2. เครื่องมือในการเก็บข้อมูลประกอบด้วยแบบทดสอบที่ใช้วัดความสามารถด้านคำศัพท์ ก่อน-หลังเรียน และความคงทนแบบทดสอบทักษะการพูดภาษาอังกฤษแบบสังเกตพฤติกรรม การเรียน

2.1 แบบทดสอบคำศัพท์ก่อน-หลังเรียนทันที และหลังการเรียน 4 สัปดาห์ เป็นฉบับเดียวกันแต่มีการสลับคำศัพท์ในการทดสอบหลังการเรียน 4 สัปดาห์ เลือกจากคำศัพท์ทั้งหมดที่ปรากฏในแบบเรียน 133 คำ แล้วให้นักเรียนทำแบบทดสอบบอกความหมายคำศัพท์ ได้คำศัพท์ที่นักเรียนทุกคนไม่ทราบความหมาย จำนวน 85 คำ จากคำศัพท์ 85 คำ ปรากฏอยู่ในเพลงที่ใช้สอน 65 คำ จากนั้นออกแบบข้อสอบและปรับปรุงแก้ไขเหลือ 50 คำ จึงนำไปใช้ทำแบบทดสอบวัดความรู้ด้านคำศัพท์ แบ่งออกเป็น 3 ตอน ตอนที่ 1 แบบทดสอบจับคู่ภาพกับคำศัพท์ จำนวน 20 ข้อ ตอนที่ 2 แบบทดสอบโยงเส้นจับคู่คำศัพท์กับความหมาย จำนวน 20 ข้อ ตอนที่ 3 แบบทดสอบเลือกตอบ จำนวน 10 ข้อ ให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความเที่ยงตรงของเนื้อหา (content validity) ปรับปรุงและนำไปทดลองใช้กับกลุ่มที่มีความ

สามารถใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างเพื่อหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบซึ่งอยู่ในระดับ 0.75 จากนั้นจึงนำไปใช้กับกลุ่มทดลอง

## 2.2 แบบทดสอบและแบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

2.2.1 แบบทดสอบทักษะการพูดประกอบด้วยคำถาม 10 คำถาม ซึ่งสร้างมาจากหน่วยการเรียนรู้ทั้ง 3 หน่วย ที่นักเรียนต้องเรียนในภาคเรียนที่ 1 คำถามจะสอดคล้องกับเพลงที่ใช้สอนศัพท์ และตรงกับจุดประสงค์การเรียนรู้

2.2.2 แบบการประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษปรับมาจากแบบประเมินการพูดของ FSI (the Foreign service institute) เพื่อให้เหมาะสมกับช่วงวัยของผู้เรียนที่เป็นเด็กเล็ก ซึ่งเน้นการพูดสื่อสารเพื่อความเข้าใจเบื้องต้น มี 4 ด้าน ได้แก่ หลักไวยากรณ์ (grammar), การเลือกใช้คำศัพท์ (vocabulary), ความคล่องแคล่ว (fluency), และความสามารถพูดให้ผู้อื่นเข้าใจ (comprehension) มีคะแนนเต็มด้านละ 5 คะแนน ดังนั้นคำถาม 1 คำถาม จึงมีคะแนนเต็ม 20 คะแนน คำถามที่ใช้ทดสอบมีจำนวน 10 คำถาม คะแนนเต็มทั้งหมด 200 คะแนน

อาจารย์ที่ปรึกษาผู้ทรงคุณวุฒิและครูประจำวิชาภาษาอังกฤษของโรงเรียนตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (content validity) ของแบบทดสอบทักษะการพูด จากนั้นผู้วิจัยปรับปรุงและนำไปทดลองใช้กับนักเรียนอีกกลุ่มที่มีความสามารถใกล้เคียงกัน จำนวน 30 คน นำผลคะแนนมาหาค่า Cronbach's alpha coefficient เพื่อหาความเชื่อมั่น (reliability) ทั้งหมดอยู่ที่ 0.94

## 2.3 แบบสังเกตพฤติกรรมการเรียนรู้

มีวัตถุประสงค์เพื่อใช้ประกอบการสังเกตพฤติกรรมนักเรียนในการทำกิจกรรมเพลง ประกอบด้วยรายการสังเกตที่สอดคล้องกับขั้นตอนการเรียนรู้ด้วยกิจกรรมเพลง 4 ด้าน ได้แก่ การพูดทบทวนประโยค การร้องเพลง การแสดงท่าทางประกอบ และการจับคู่สนทนาแต่ละด้าน จะมีคะแนนเต็มด้านละ 4 คะแนน ดังนั้นนักเรียนจะมีคะแนนรวมด้านละ 24 คะแนน ผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบความเที่ยงตรงของเนื้อหา ผู้วิจัยปรับปรุงตามคำแนะนำและนำไปทดลองกับนักเรียนที่มีความสามารถใกล้เคียงกันจำนวน 9 คน แบ่งการสังเกตนักเรียนกลุ่มละ 3 คน คือ กลุ่มเก่ง กลุ่มกลาง กลุ่มอ่อน จากคะแนนทดสอบก่อนเรียน เพื่อให้นักเรียนเหล่านี้เป็นตัวแทนของนักเรียนทั้งหมด หลังจากนั้นนำคะแนนการสังเกตพฤติกรรมการเรียนรู้ของนักเรียน 6 ครั้ง มาหาค่า Cronbach's alpha coefficient ได้ค่าความเชื่อมั่น (reliability) ของแบบสังเกตพฤติกรรม ทั้งหมดอยู่ที่ 0.93

## วิธีการดำเนินการวิจัยและรวบรวมข้อมูล

การดำเนินการเก็บข้อมูลดำเนินการตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. กลุ่มตัวอย่างทำการทดสอบก่อนเรียน (pre-test) จำนวน 50 ข้อ ใช้เวลา 1 ชั่วโมง เพื่อวัดความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษและสอบทักษะการพูดเป็นรายบุคคล โดยผู้วิจัยเป็นผู้ถามคำถามทั้งหมด 10 ข้อ ผู้วิจัยและครูประจำวิชาภาษาอังกฤษประจำโรงเรียนอีก 2 ท่าน เป็นผู้ประเมินให้คะแนนนักเรียน

24 | วาสาสศิลป์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

ปีที่ 5 ฉบับที่ 2 เดือนกรกฎาคม-ธันวาคม 2556

Journal of Liberal Arts, Prince of Songkla University Vol.5, No.2 July-December 2013

2. ดำเนินการสอนจำนวน 28 คาบ คาบละ 60 นาที สัปดาห์ละ 2 คาบ ระหว่างการเรียนด้วยกิจกรรมเพลงมีการสังเกตพฤติกรรมการเรียนทั้งหมด 6 ครั้ง สังเกตนักเรียน 9 คน ทั้งกลุ่มเก่ง กลุ่มกลาง กลุ่มอ่อน โดยแบ่งกลุ่มจากคะแนนทดสอบความรู้ด้านศัพท์ก่อนเรียน มีผู้ประเมินให้คะแนนพฤติกรรมการเรียนจำนวน 3 คน ได้แก่ ผู้วิจัยและครูประจำวิชาภาษาอังกฤษประจำโรงเรียน

3. หลังดำเนินการสอนครบ 28 คาบ กลุ่มตัวอย่างทำแบบทดสอบคำศัพท์และทดสอบทักษะการพูดหลังเรียนทันที (post-test) โดยใช้แบบทดสอบศัพท์ฉบับเดิมที่ใช้เป็นแบบทดสอบก่อนเรียน (pre-test)

4. การทดสอบความคงทนความรู้ด้านคำศัพท์และทักษะการพูด เกิดขึ้นหลังจากเสร็จสิ้นการสอน 4 สัปดาห์ แบบทดสอบความรู้ด้านคำศัพท์ที่ใช้มีการจัดเรียงข้อใหม่ ส่วนแบบทดสอบทักษะการพูดใช้ชุดเดิมและผู้ประเมินท่านเดิม

### การวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลประกอบด้วย

หาค่าดัชนีความยากง่าย ( $p$ ) ค่าอำนาจจำแนก ( $r$ ) ของแบบทดสอบศัพท์ค่าความเที่ยง ( $rtt$ ) ของแบบทดสอบศัพท์ แบบทดสอบทักษะการพูด และแบบสังเกตพฤติกรรมเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้คำศัพท์และทักษะการพูด โดยนำคะแนนจากแบบทดสอบศัพท์และทักษะการพูดก่อนเรียนเปรียบเทียบกับหลังเรียน และนำคะแนนหลังเรียนเปรียบเทียบกับคะแนนวัดความคงทนโดยใช้ค่าสถิติพื้นฐาน คือ ค่าเฉลี่ย ( $\bar{x}$ ) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และทดสอบความแตกต่างโดยใช้ Paired sample t-test เพื่อหาค่านัยสำคัญทางสถิติ และหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (Correlation Coefficient) ระหว่างผลสัมฤทธิ์ด้านคำศัพท์และทักษะการพูด และพฤติกรรมการเรียนด้วยกิจกรรมเพลงในชั้นเรียน

### สรุปผลวิจัย

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้คำศัพท์และทักษะการพูด

ตาราง 1 ผลการทดสอบคำศัพท์และทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนและหลังเรียนด้วยกิจกรรมเพลง

การเรียนรู้คำศัพท์และ ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียน	Pre-test		Post-test		(d)	t-value	Sig (2 tailed)
	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.			
คะแนนศัพท์ (50 คะแนน)	15.24	7.74	27.29	9.37	12.05	13.281**	.01
คะแนนการพูด (200 คะแนน)	83.64	13.91	162.48	16.58	78.84	35.817**	.01



การเรียนรู้คำศัพท์และทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน	Pre-test		Post-test		(d)	t-value	Sig (2 tailed)
	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.			
เลือกใช้คำศัพท์ (50 คะแนน)	22.51	3.73	45.74	3.65	23.23	35.079**	.01
ความคล่องแคล่ว (50 คะแนน)	20.71	3.86	40.01	4.64	19.30	30.763**	.01
การพูดให้ผู้อื่นเข้าใจ (50 คะแนน)	21.21	3.54	42.28	3.60	21.07	41.976**	.01

หมายเหตุ \*\* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 1 พบว่าผลการสอบหลังเรียนทั้งความรู้ด้านศัพท์และทักษะการพูดสูงกว่าผลการสอบก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า การสอนคำศัพท์โดยใช้กิจกรรมเพลงเป็นหลักช่วยให้นักเรียนมีความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์เพิ่มขึ้นและพัฒนาทักษะการพูด เมื่อพิจารณารายด้านของทักษะการพูดจะเห็นว่านักเรียนมีพัฒนาการทางด้านการเลือกใช้คำศัพท์เพิ่มขึ้นมากที่สุด รองลงมาคือด้านความสามารถพูดให้ผู้อื่นเข้าใจ ความคล่องแคล่ว และไวยากรณ์

## 2. ความคงทนในการจดจำคำศัพท์และทักษะการพูด

ตาราง 2 ความคงทนในการจดจำคำศัพท์และทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังเรียนด้วยกิจกรรมเพลง

การเรียนรู้คำศัพท์และทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน	Post-test		Retention		(d)	t-value	Sig (2 tailed)
	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.			
คะแนนศัพท์ (50 คะแนน)	27.29	9.37	28.26	9.00	0.97	1.510	.14
คะแนนการพูด (200 คะแนน)	162.48	16.58	169.43	13.02	6.95	3.261**	.01
ไวยากรณ์ (50 คะแนน)	34.46	6.75	33.00	6.65	1.46	1.873	.07
คำศัพท์ (50 คะแนน)	45.74	3.65	46.63	2.27	0.89	1.513	.14
ความคล่องแคล่ว (50 คะแนน)	40.01	4.64	44.99	3.28	4.98	6.895**	.01
การพูดให้ผู้อื่นเข้าใจ (50 คะแนน)	42.28	3.60	44.81	2.98	2.53	4.489**	.01

หมายเหตุ \*\* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 2 พบว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนสอบคำศัพท์หลังเรียนเมื่อเวลาผ่านไป 4 สัปดาห์ยังคงที่ นักเรียนยังสามารถจดจำคำศัพท์ได้ดี ด้านทักษะการพูดค่าเฉลี่ยคะแนนความคงทนสูงขึ้นกว่าคะแนนหลังเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 จะเห็นได้ว่าการเรียนด้วยเพลงช่วยให้นักเรียนจดจำคำศัพท์ได้ดีและคงทน อีกทั้งยังพัฒนาทักษะการพูดเพิ่มขึ้นในรายด้านของความคล่องแคล่วและการพูดให้ผู้อื่นเข้าใจ

### 3. ผลการสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนขณะทำกิจกรรมเพลง

ตาราง 3 ผลการสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนขณะทำกิจกรรมเพลงของนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง 9 คน

พฤติกรรมการเรียน	จำนวนนักเรียน (N=9)	
	$\bar{x}$	S.D.
การพูดทบทวนประโยค (24 คะแนน)	15.11	4.79
การร้องเพลง (24 คะแนน)	14.69	4.25
การแสดงท่าทางประกอบ (24 คะแนน)	15.63	3.99
การจัดคู่สนทนา (24 คะแนน)	15	4.70

จากตาราง 3 พบว่า นักเรียนส่วนใหญ่จากนักเรียนทั้งหมด 9 คน มีพฤติกรรมขณะทำกิจกรรมเพลงทั้ง 4 ด้าน ใกล้เคียงกัน โดยนักเรียนให้ความร่วมมือในด้านการแสดงท่าทางประกอบเพลงมากที่สุด รองลงมา คือ การพูดทบทวนประโยค การจัดคู่สนทนาและการร้องเพลงตามลำดับ

4. ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการเรียนโดยใช้กิจกรรมเพลงกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน  
ตาราง 4 ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการเรียนโดยใช้กิจกรรมเพลงกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการเรียนโดยใช้กิจกรรมเพลงกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	ทดสอบศัพท์ (50 คะแนน)	ทักษะการพูด			
		ไวยากรณ์ (50 คะแนน)	การเลือกใช้คำศัพท์ (50 คะแนน)	ความคล่องแคล่ว (50 คะแนน)	การพูดให้ผู้อื่นเข้าใจ (50 คะแนน)
การพูดทบทวนประโยค (24 คะแนน)	.86**	.88**	.46	.73**	.79**
การร้องเพลง (24 คะแนน)	.85**	.90**	.55	.75**	.82**
การแสดงท่าทางประกอบ (24 คะแนน)	.93**	.95**	.60**	.83**	.87**
การจัดคู่สนทนา (24 คะแนน)	.89**	.92**	.61**	.79**	.87**
คะแนนรวม (96 คะแนน)	.89**	.92**	.56	.79**	.85**

หมายเหตุ \*\* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 4 แสดงให้เห็นว่า พฤติกรรมการเรียนโดยใช้กิจกรรมเพลงกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านการเรียนรู้คำศัพท์และทักษะการพูดภาษาอังกฤษ มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 พฤติกรรมการเรียนทั้ง 4 ด้าน มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้คำศัพท์ในทิศทางเดียวกัน หมายความว่า นักเรียนจะทำคะแนนคำศัพท์ได้ดีเมื่อนักเรียนมีพฤติกรรมในการทำกิจกรรมดังกล่าวทั้ง 4 ด้าน ในระหว่างเรียนด้วยกิจกรรมเพลง

พฤติกรรมการเรียนด้วยกิจกรรมเพลงมีความสัมพันธ์กับทักษะการพูดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติอยู่ที่ .01 ทุกด้าน ยกเว้นพฤติกรรมด้านการพูดทบทวนประโยคและการร้องเพลงซึ่งไม่มีผลต่อการเลือกใช้คำศัพท์ที่ถูกบริบทสนทนา อาจจะเป็นเพราะพฤติกรรมการพูดทบทวนประโยคและการร้องเพลงนั้นเป็นการฝึกออกเสียงและเป็นการพูดเข้าจังหวะ จึงทำให้เกิดความคล่องแคล่วในการพูดมากกว่าและไม่มีผลต่อการเลือกใช้คำศัพท์ที่ถูกบริบทสนทนา เพราะการเลือกใช้คำศัพท์ได้ถูกต้องตามบริบทสนทนา ต้องใช้ความเข้าใจและใช้เวลามากกว่านี้

### อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิจัยครั้งนี้ อาจกล่าวได้ว่าการที่ความสามารถของนักเรียนในด้านความรู้คำศัพท์เพิ่มขึ้นอาจเนื่องมาจากเหตุผลที่ว่า การร้องเพลงและการแสดงท่าทางประกอบเพลงทำให้เกิดความสนุกเพลิดเพลินทำให้เรียนรู้ได้โดยไม่มีความกดดันและสร้างแรงจูงใจในการเรียนภาษาแก่นักเรียน ทำให้นักเรียนสามารถจดจำคำศัพท์ได้ง่ายขึ้นซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาที่สองของ Krashen สมมุติฐานที่ 5 แรงด้านความรู้สึก (the affective filter hypothesis) Krashen (1985 quoted in Shen, 2009) เมื่อผู้เรียนมีความรู้สึกที่มีแรงจูงใจสูง มีความมั่นใจและไร้ความกังวล แรงด้านนี้จะอ่อนลงและทำให้เกิดการรับเข้าข้อมูลได้อย่างสมบูรณ์เต็มที่ ผู้เรียนมีทัศนคติเชิงบวกต่อการเรียน การใช้เพลงในการเรียนการสอนก็ทำให้เพลิดเพลินและเรียนรู้ได้มากขึ้น เนื่องจากเพลงจะบรรเทาปัญหาการปิดกั้นทางความคิดของนักเรียน ขณะเดียวกันก็เพิ่มความสุขและความเชื่อมั่นและลดความวิตกกังวล เมื่อนักเรียนมีความสนใจและสนุกกับการเรียน การรับรู้จะมากขึ้น ส่งผลให้นักเรียนเรียนรู้ได้ดีขึ้นและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเพิ่มขึ้นเช่นกัน (Richard-Amato, 2003)

นอกจากนี้ทักษะความสามารถทางการพูดในด้านการเลือกใช้คำศัพท์มีการพัฒนามากที่สุด ทักษะที่พัฒนารองลงมาคือ ด้านการพูดให้ผู้อื่นเข้าใจ ด้านความคล่องแคล่ว และด้านไวยากรณ์ อาจเป็นเพราะการแสดงท่าทางประกอบเพลงเข้าจังหวะช่วยสร้างความเข้าใจและการจดจำที่ดี ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีเทคนิคการสอนภาษาแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (total physical response) ของ Asher (1977 quoted in Brown, 2001) ซึ่งเป็นเทคนิคที่เหมาะสมกับเรียนภาษาของเด็ก เป็นวิธีหนึ่งที่จะทำให้ผู้เรียนปลดปล่อยจากความกังวลและความตึงเครียดในการเรียนภาษาได้ เมื่อผู้เรียนเกิดความคุ้นเคยและรู้สึกผ่อนคลายจะมีความกล้าที่จะพูดมากขึ้นและพูดออกมาในที่สุด

นอกจากนี้การพูดซ้ำๆ ในกิจกรรมเพลงทำให้นักเรียนเกิดความคล่องแคล่ว การร้องเพลงช่วยฝึกการออกเสียงได้ดีทำให้นักเรียนคุ้นชินกับการเปล่งเสียง การออกเสียงคำและประโยคซ้ำๆ

ทำให้จดจำประโยคจากเพลงได้ ซึ่งวิธีนี้สอดคล้องกับวิธีการสอนแบบฟัง-พูด (audiolingual-method) เป็นทฤษฎีของนักภาษาศาสตร์ชาวอเมริกัน โดยที่นักเรียนจะต้องเรียนรู้คำและรูปแบบประโยคทางภาษาจากการฟังก่อนหลังจากนั้นจะเน้นการฝึกออกเสียงซ้ำๆ (drill) ซึ่งการฝึกซ้ำๆ จะช่วยลดการพูดผิดในรูปแบบประโยคทางภาษา นักเรียนเป็นผู้ลอกเลียนแบบการออกเสียงและปฏิบัติตามจากสิ่งที่ง่ายไปหาสิ่งที่ยากจนเกิดเป็นนิสัย ซึ่งจะสามารถพูดได้อย่างอัตโนมัติจึงทำให้สื่อสารเป็นประโยคได้อย่างคล่องแคล่ว (Richards & Rodgers, 2001) อย่างไรก็ตามนักเรียนยังมีการพัฒนาด้านไวยากรณ์น้อยที่สุด เพราะไวยากรณ์ต้องอาศัยความเข้าใจค่อนข้างมากและอาจต้องใช้การฝึกฝนนานกว่านี้

หลังจากเรียนเสร็จสิ้นไปแล้ว 4 สัปดาห์ พบว่าความคงทนในความสามารถการจดจำคำศัพท์โดยภาพรวมของนักเรียนทั้งหมดยังคงที่ แต่ในด้านทักษะการพูดคะแนนเพิ่มขึ้นเล็กน้อย เมื่อพิจารณารายด้านของทักษะการพูดนักเรียนมีความคล่องแคล่วและมีความสามารถด้านการพูดให้ผู้อื่นเข้าใจมากขึ้น อาจเนื่องด้วยนักเรียนได้มีการทดสอบซ้ำถึงสามครั้งด้วยกันจึงทำให้นักเรียนเกิดความคุ้นเคยกับคำถาม ซึ่งการทดสอบสามครั้งทำให้นักเรียนมีการลงมือทดลองถูกจึงเกิดความกล้าที่จะเสี่ยง ความกล้าเสี่ยง (risk-taking ability) เป็นปัจจัยหนึ่งที่มีอิทธิพลด้านบวกต่อการเรียนรู้ภาษาที่สองในการรับสารและส่งสาร ผู้เรียนต้องกล้าเสี่ยงโดยไม่กลัวความผิดพลาดจากการพูดผิดเพื่อฝึกการสื่อสารทางภาษา (Scarcella & Rebecca, 1992) นักเรียนที่สอบพูดในครั้งแรกยังไม่คุ้นเคยหรืออาจไม่เข้าใจคำถามเท่าที่ควร จึงเกิดการผิดพลาดในการตอบทำให้ได้คะแนนน้อย หลังจากนั้นการทดสอบความคงทนทำให้นักเรียนได้เรียนรู้จากสิ่งที่ผิดพลาดและพัฒนาทักษะการพูดได้ดียิ่งขึ้นจึงสามารถทำให้นักเรียนตอบได้อย่างคล่องแคล่วและสื่อสารได้เข้าใจยิ่งขึ้น จึงทำได้ดีในการทดสอบความคงทน

พฤติกรรมการเรียนระหว่างการใช้กิจกรรมเพลงทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ การพูดทบทวนประโยคก่อนร้องเพลง และการร้องเพลง การแสดงท่าทางประกอบ และการจับคู่สนทนา มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้คำศัพท์ เพราะการทำกิจกรรมดังกล่าวเป็นการฝึกทบทวนความเข้าใจและเป็นวิธีช่วยจำคำที่ได้ดี นอกจากนี้พฤติกรรม 2 ด้านแรก คือ พฤติกรรมการพูดทบทวนประโยคและการร้องเพลง จะส่งผลต่อทักษะการพูดด้านไวยากรณ์ ด้านความคล่องแคล่วและด้านการพูดให้ผู้อื่นเข้าใจ เนื่องด้วยพฤติกรรมทั้งสองด้านเน้นการเปล่งเสียงช่วยในเรื่องของการสื่อสารได้ดี ซึ่งการพูดทบทวนประโยคสอดคล้องกับกิจกรรมการเตรียมเพื่อพูดสื่อสาร (communicative tasks) ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของกิจกรรมชั้นเรียนที่สร้างความเข้าใจและปฏิสัมพันธ์กับภาษาเป้าหมาย โดยมุ่งเน้นการเข้าใจความหมายและโครงสร้างทางภาษาศาสตร์วิธีนี้จึงทำให้นักเรียนสามารถนำภาษาที่ฝึกไปใช้ในการสื่อสารอย่างมีความหมายและแม่นยำ (Nunan, 1989) แต่อย่างไรก็ตามพฤติกรรมการพูดทบทวนประโยคและการร้องเพลงนั้นไม่สามารถช่วยในด้านของการเลือกใช้คำศัพท์ เพราะพฤติกรรมทั้งสองนั้นเป็นการส่งเสริมให้นักเรียนเรียนรู้ในเรื่องของรูปแบบประโยคและฝึกการออกเสียงระดับคำและประโยคให้ถูกต้อง ซึ่งไม่ได้ช่วยในการเลือกใช้คำศัพท์ในบริบทสนทนา เนื่องจากการเลือกใช้คำศัพท์ให้ถูกบริบท

สนทนาต้องอาศัยการฝึกที่ลึกซึ้งกว่านี้และต้องใช้ความเข้าใจในความหมายที่หลากหลายของคำศัพท์และทราบชนิดของคำ เพื่อสามารถวิเคราะห์แยกแยะและนำมาเลือกใช้อย่างถูกต้อง นอกจากนี้มีพฤติกรรมอีก 2 ด้าน คือ พฤติกรรมการแสดงท่าทางประกอบและการจับคู่สนทนาที่มีผลต่อความสามารถทุกด้านของทักษะการพูด อาจเนื่องด้วยการแสดงท่าทางช่วยเติมเต็มในภาษาพูดมีความหมายทำให้การสื่อสารให้เข้าใจยิ่งขึ้น ด้านพฤติกรรมการจับคู่สนทนานั้น สอดคล้องกับแนวคิดการสอนตามแนวสื่อสาร (communicative language teaching) Nunan, & Lamb (1996) ที่กล่าวว่ากิจกรรมการสอน CLT คือกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารในสถานการณ์จริง หรือการใช้ภาษาอย่างมีความหมาย กิจกรรมการสอนเป็นกิจกรรมที่เกี่ยวกับกระบวนการแลกเปลี่ยนข้อมูล (information sharing) การปฏิสัมพันธ์ (interaction) โดยการเรียนรู้จะเกิดจากการปรึกษาหารือในกลุ่มของผู้เรียน จะเห็นได้ว่าการจับคู่สนทนาเป็นการฝึกทักษะการพูดเพื่อก่อให้เกิดการสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพ ดังนั้นนักเรียนควรมีพฤติกรรมดังกล่าวในการเรียนด้วยกิจกรรมเพลง เพื่อจะก่อให้เกิดการจดจำคำศัพท์และก่อให้เกิดพัฒนาการด้านทักษะการพูด

### ข้อเสนอแนะ

1. ครูควรกระตุ้นนักเรียนให้บทวนบทเรียนอย่างสม่ำเสมอ ทั้งในเรื่องของการอ่านและการเขียน เพื่อกิจกรรมที่หลากหลายจะช่วยพัฒนาการจดจำคำศัพท์ และเพื่อการสอนประสบความสำเร็จยิ่งขึ้น
2. ควรให้เวลากับนักเรียนในการทำกิจกรรมเพลง โดยให้นักเรียนได้ร้องเพลงและทบทวนเพลงบ่อยๆ เพื่อให้เกิดความคล่องแคล่วในการจดจำเนื้อร้องและคำศัพท์ได้ดียิ่งขึ้น
3. ควรกระตุ้นให้นักเรียนแสดงพฤติกรรมตอบสนองต่อการเรียนด้วยกิจกรรมเพลงอย่างเข้มแข็ง เช่น ให้นักเรียนทำกิจกรรมเป็นรายคน หรือ รายกลุ่ม
4. ควรวัดความสามารถทักษะการพูดโดยใช้แบบทดสอบไม่ซ้ำกันในการทดสอบหลังเรียนและความคงทนเพื่อให้เห็นชัดเจนว่านักเรียนพัฒนาด้านการพูดจริง ๆ

### บรรณานุกรม

- Asher, J. (1977) *Learning another language through actions: The complete teacher's guidebook*. Los Gatos, CA: Sky Oaks Productions.
- Bonnel, A., Fata, F., Peretz, I., & Besson, M. (2001). Divided attention between lyrics and tunes of operatic songs: evidence for independent processing. *Perception and Psychophysics*, 63(7), 1201-1213.
- Brown, H.D. (2001). *Teaching by principle: an interactive approach to language pedagogy (2<sup>nd</sup> ed.)*. New York: Longman.
- Crystal, D. (1997). *English as a global language*. Cambridge: Cambridge University Press.

- de Andres, V. (2002). The influence of affective variables on EFL/ESL learning and teaching. *The Journal of Imagination in Language Learning and Teaching*, 7(3), 92-97.
- Kathleen, B. E. (1999). Speaking: a critical skill and a challenge. *CALICO*, 16(3), 277.
- Khamkhien, A. (2011). Quantitative and qualitative views of Thai EFL learners' learning oral communication skills. *SAVAP International*, 1(1), 90-103.
- Krashen, S.D., & Terrell, D.T., (1988). *The natural approach: language acquisition in classroom*. Great Britain: Pergamon Alemany Press.
- Lake, R. (2002). Enhancing acquisition through music. *The journal of Imagination in Language Learning and Teaching*, 7(3), 98-107.
- Li, X., & Brand, M. (2009). Effectiveness of music on vocabulary acquisition, language usage and meaning for mainland Chinese ESL learners. *Music education*. 36(1), 73-84.
- Moon, J. (2005). *Children learning English*. Oxford: MacmilianPublishers.
- Murphy, T. (1990). The song stuck in my head phenomenon: a melodic din in the LAD?. *System*, 18(1), 53-64.
- Nation, I.S.P. (2008). *Teaching vocabulary strategies and techniques*. United States of America: Heinle Cengage Learning.
- Nunan, D. (1989). *Designing tasks for the communicative classroom*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Nunan, D., & Lamb, C. (1996). *The self-directed teacher: managing the learning process*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Richard-Amato, P. A. (2003). *Making it happen: from interactive to participatory language teaching: theory, and practice (3<sup>rd</sup> ed.)*. White Plains, NY: Pearson Education.
- Richards, J. C., & Rodgers, T.S. (2001). *Approaches and methods in language teaching (2<sup>nd</sup> ed.)*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Scarcella, R. C., & Rebecca, L. O. (1992). *The Tapestry of language learning: the individual in the communicative classroom*. Boston: Heinle and Heinle.
- Shen C. (2009). Using English songs: an enjoyable and effective approach to ELT. *CCSE English Language Teaching*, 2(1).
- Weikart, P. (1998). *Teaching movement and dance: a sequential approach to rhythmic movement*. Ypsilanti, MI: High/Scope Press.
- Wiryachitra, A. (2001). English language teaching and learning in Thailand in this decade. *Thai TESOL*, 14(1), 4-7.